

© 2019 Cristina Nemerovschi  
© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark

**EDITURA HERG BENET**

București, România

[www.hergbenet.ro](http://www.hergbenet.ro)

[editor@hergbenet.ro](mailto:editor@hergbenet.ro)

Concept grafic: The Spartan Bureau

Foto copertă: © Flavia Bianca Drăgușin

[www.instagram.com/demejcheis](https://www.instagram.com/demejcheis)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
**NEMEROVSCHI, CRISTINA**

*Cronicile fetei lup* / Cristina Nemerovschi. - București :

Editura Herg Benet, 2019

Vol.

ISBN 978-606-763-280-4

Vol. 1 : Ceața. - 2019. - 978-606-763-281-1

821.135.1

Tipărit în România

**CRISTINA  
NEMEROVSCHI**

# **Cronicile fetei lup**

VOL. 1:

**C E A Ț A**

TEEN FICTION  
HERG BENET

2019

## PROLOG

D e când nu mai sunt aceeași Nori pe care o știam, toate coșmarurile încep cam așa: ceață, miros de toamnă târzie, eu stând așezată pe pământ și bucurându-mă de ultimele raze de soare, apoi... un sentiment că un pericol teribil se apropii. O voce care îmi șoptește că e ultima sansă să fug, înainte de a fi prea târziu. Si mă ridic. Si fug.

Iar ceață vine după mine.

Ceața cu miros îmbietor, de frunze uscate, cu adieri din copilăria mea, dar care e înșelătoare și nu-mi aduce nimic bun. Care face să mi se zbârlească pielea pe mâini, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când mă uitam la Nicolas; mereu știusem că vraciul îmi va face rău, pentru că era ceva în ochii lui, ură,

invidie, trădare... Așa era și vorba lui, asemeni ceții: te lăsa să-ți închipui că îți aduce lucruri bune, pentru ca apoi să te pună la pământ, cu un rânjet sarcastic.

În timp ce fugeam, întorceam din când în când ochii. Ceața mă urmărea, ascultătoare, dar se schimba mereu.

Uneori, lua forma unor animale. Niciodată fioroase, ci animale pe care le îndrăgeam, către care puteam întinde mâna.

Alteori, lua forma părului roșu al Anekei. Așa cum era el, nu o culoare uniformă, ci un amestec de nuanțe: ruginiu, violet, purpuriu, castană coaptă. Aducea mirosul zilelor de vară.

Dar, cel mai des, lua forma unor ochi străini și fascinanți. Ochi de culoarea argintului, ochi părând morți, dar care prindeau viață când mă oglindeam în ei. Argintiul care îmi spunea o poveste pe care doream cu toată ființa mea să o ascult.

Și atunci îmi era cel mai frică.

Nu știam dacă de necunoscut, sau doar de mine însămi.

## 1.

Săptămânilor de la sfârșitul verii îți dau mereu un sentiment aparte. E o lumină mai puternică, pe măsură ce ziua se scurtează și serile devin tot mai răcoroase, de parcă anotimpul ar încerca să compenseze plecarea lui inevitabilă aruncându-ne acea lumină, amăgindu-ne cu ea, cerându-și iertare că ne lasă să păsim cât de curând în toamnă.

De când eram mică trăiam cu plăcere și entuziasm sfârșiturile de vară. Mă pierdeam prin pădurea din V. până târziu, uneori chiar până spre miezul nopții; mă scăldam în râu, chiar dacă apa devinea tot mai rece și îmi amorteau picioarele; mergeam să culeg ierburi, cu care Lorena să prepare licorile ei care vindecau orice boală. De câteva ori, m-am și îndrăgostit la

final de vară. Se spune că iubirile care se nasc pe vremea asta ar trebui să țină mai mult – la mine nu a fost neapărat aşa.

V. e satul din Transilvania în care m-am născut și în care am avut o copilărie fericită.

Mă mai întorc și acum, din când în când, cu plăcere acolo. Deși în ultimii doi ani s-au întâmplat atât de multe lucruri dramatice în acel decor, încât nu-l mai pot vedea doar ca pe un cadru plăcut, o întindere nesfârșită de libertate, cum îl percepeam când eram copil. De când mi-a murit o ființă dragă acolo, sentimentele mele sunt mai degrabă amestecate.

Privesc pe geamul murdar al vagonului, mirându-mă că frunzele își păstrează încă verdele intact, și mă gândesc imediat la ochii verzi ai lui Luka, ochi spre care călătoresc acum, oarecum nerăbdătoare, entuziasmată. Cu o săptămână în urmă, aş fi spus și îndrăgostită. Dar mintea nu-mi este doar la el azi.

Între degete, tot răsucesc de jumătate de oră plicul în care este scrisoarea trimisă mie de Alexandra.

Mathias, spre sfârșitul poveștii, spusese o chestie care apoi fusese preluată de Tânără

mea parteneră de eternitate, cum ne mai alintam în glumă eu și Alexandra. Nu contează atât de mult nemurirea, cât mai ales alături de cine îți-o petreci.

Mă uit la numele Alexandrei, trecut în dreptul expeditorului, și îmi amintesc cum eu crezusem încă de la început altfel decât ei doi, oricât de apropiati mi-ar fi fost și oricât de multe idei comune am fi avut, în alte privințe.

Ba da, conta nemurirea.

Conta mult.

Te transformă în cu totul altcineva.

Fuseseră nopți lungi, lungi, în care toamna se preschimba în iarnă, iar eu eram blestemată de o bătrână ranchiunoasă și acră, o vrăjitoare care o ura pe mătușa mea, pe Aneke, și singura salvare pentru a întoarce blestemul ei era să devin nemuritoare. Nopți lungi, reci și lipsite de speranță, în care eu înaintam în vîrstă mai repede decât ar fi fost firesc chiar și pentru o muritoare. „Sâangele de lup“, spusese Nicolas. Într-un anotimp al meu se concentra un an întreg al oamenilor. Îmbătrâneam un an într-o singură primăvară. Când ei aveau o săptămână întreagă, eu aveam doar două zile,

dacă priveam prin prisma îmbătrânirii, a maturizării. În nopțile alea oribile învățasem că timpul trebuia prețuit, trebuia încetinit. Și, pe deasupra, mai exista și acea povară a lunii pline, amenințând mereu să-mi ia și ultima brumă de liniște, să mă transforme într-o ființă pe care nu o cunoșteam deloc, în pielea căreia nu aveam habar cum să trăiesc. Nici nu-mi doream să învăț. Dacă mi-aș fi recunoscut mie însămi că vreau să învăț cum să fiu acea creatură, m-aș fi simțit și mai învinsă, resemnată.

Probabil că atunci mă gândisem cu dor la nemurire, mă întrebăsem cum ar fi fost. Să scap de toate grijile. Să nu mă mai preocupe să rămân în viață, ci să mă bucur de fiecare zi, să caut oameni noi, să merg oriunde mă duce gândul, să am parte de experiențe cât mai diverse. Să nu mă trezesc cu groază în fiecare dimineață și să alerg disperată la oglindă, să verific dacă a fost adeverat coșmarul din noaptea respectivă și chiar sunt pe cale să împlinesc optzeci de ani...

Îi contraziceam, aşadar, pe Alexandra și Mathias, care spuneau că ea nu valorează mai nimic. Eram de acord că trebuie să ai alături

persoanele pe care le iubești, dar, având nemurirea, aveai inevitabil și mai mulți oameni pe care să-i prețuiuiești de-a lungul vietii.

Crezusem că sunt o persoană rea pentru că gândeam aşa. Mai ales prin prisma consecințelor... Fusesem de acord cu provocarea vraciului Nicolas, acceptasem cerințele lui, iar mama mea – singura mamă pe care o cunoscusem, alături de care trăisem încă de când fusesem găsită abandonată în pădurea din V., într-o iarnă geroasă – își găsise sfârșitul din pricina aceasta. Un sfârșit pe care îl alesese, dar împinsă de circumstanțele alegerii mele.

Ştiusem de la început că nimic din ce avea de-a face cu vraciul Nicolas nu aducea lucruri bune, dar fusesem egoistă. Și probabil însăpmântată de perspectiva propriei morți, la o vîrstă la care nu apucasem prea mult să trăiesc.

Ar fi trebuit să cauți alinare la Aneke, cel puțin aşa mă sfătuise Mathias, pentru că și ea rămăsese orfană devreme. Dar erau atât de diferite împrejurările în care murise mama Anekei de cele în care își găsise sfârșitul Lorena mea! Și oricât aș fi recitit scrizoarea

ei, scrisoarea Lorenei, în care îmi povestea cât este de împăcată, ceva tot nu-mi dădea pace. Era aproape imposibil să-mi alung sentimentul de vină.

*Mai înainte de orice, să nu fui tristă. N-aș putea pleca de aici cu inima grea, știind că tu vei fi tristă și vei plângă după mine. Ceea ce e dat să se întâpte, uneori, e cel mai bun deznodământ dintre toate. Cel mai simplu.*

*Nu ai de ce să plângi după mine, fiindcă ar fi ca și cum ai plângă după o fantomă. Și fantomele nu pot fi plânse, nu le poți duce lipsă, știi asta, nu?*

Am trăit, oricum, prea mult. Ultimele zeci de ani au fost nemiloase cu mine. Am căutat mereu o scăpare, o modalitate de a o convinge pe Aneke că e timpul să ne luăm și noi tălpășița. Avusesem exagerat de mult timp. Dar o știi pe Aneke: pentru ea, prea mult nu-i niciodată destul.

Poate că aşa fusese, dar nu însemna că pe mine mă durea acum mai puțin.

Se scursese deja un an de la seara în care noi trei, fetele blestemate să cutreiere la nefărăsit pe pământ, stătusem pe zidurile dărămate ale castelului din V. și privisem cum apunea soarele.

Fiecare în tăcere, fiecare cu gândurile ei, cu planurile ei sumbre.

Eu, Alexandra și mătușa mea, Aneke.

Alexandra părea cea mai bulversată. Era firesc, îmi spuneam, ea apăruse de nicăieri în lumea noastră, până de curând fusese o adolescentă obișnuită, iar acum se trezise în plasa aceasta nesfârșită de intrigi și blesteme... În plus, și îndrăgostită de Mathias, un bărbat care lua formă umană doar trei zile și trei nopți pe an. O cunoscusem cu puțin timp în urmă și mă atașasem destul de tare de ea. Mă regăseam în felul în care vorbea, împărtășeam multe dintre ideile ei – dacă nu aș fi fost ce eram, am fi trecut drept două adolescente legate de o inocență prietenie.

Eu sufeream pentru pierderea recentă, a mamei mele adoptive, și vedeam viitorul ca pe o câmpie goală, pe care ar putea alerga oricine, ca pe o foaie albă pe care puteam desena orice, ca pe un vas în care puteam picura orice fel de licoare. Nu știam atunci încotro urma să mă îndrept, nu aveam nicio idee.

Ce gândeau treia dintre noi, mătușa Aneke, în seara aia... nu știam și nici nu-mi păsa.

În copilărie, o adorasem pe contesa. Cred că fusese idolul meu. Dacă o comparăm cu mama, cu Lorena, Aneke mi se părea mai spectaculoasă și mai neîmblânzită, mai imprevizibilă și mai interesantă. Cu timpul, însă, începusem să înțeleg că aducea belele peste tot pe unde trecea, cu părul ei roșu și cu aragonța ei. Cu dorința de a avea totul, fără să-i pese prea tare de ceilalți. Cu încăpătânarea care o făcuse să-l întoarcă din morți pe vraciul Nicolas, cel mai bun prieten al ei, cel care pe mine nu putea să mă sufere, pentru că auzise el de nu știu ce profetie care spunea că eu îi voi lua viața într-o bună zi. O vreme nu mai fusesem fata-lup, pentru că el schimbase blestemul, nu mai avea de ce să se teamă pentru viața lui, dar totuși nu păruse să mă aibă la suflet nici în zilele de după ce ne acordase nemurirea. Mi se părea obsedat de Aneke și gelos pe oricine avea parte de o fărâmă din afecțiunea contesei.

Din ziua de după ce primisem și citisem scrisoarea mamei mele, n-o mai văzusem la fel pe Aneke. Mă distanțasem de ea. Mi se părea și ea vinovată pentru tot. Ne pusese pe toți în pericol. Mathias și Lorena erau victimele ei.

Așa cum fusese și Miriam, propria ei mamă, cândva.

Dacă Aneke nu l-ar fi adus înapoi din lumea morților pe Nicolas, baba Ica nu m-ar fi blestemat, ca să se răzbune. E drept, există și varianta ca eu să fi avut ceva defect încă de la naștere, iar blestemul doar să-mi fi accelerat transformarea. Si e drept și că Aneke mă salvase la un moment dat, când fusesem răpită de baba Ica și de preoții din sat, care îmi pregăteau o exorcizare...

Oamenii ăia înfiiorător de proști, care se temeau de tot ce nu înțelegeau, de tot ce era diferit.

Oameni împotriva cărora luptase dintotdeauna mătușa mea. Era ceva ce detestase mereu pe lume, în afara hainelor prost croite și a băuturilor cu prea puțin alcool: mințile înguste, care se tem de orice. Posesorii lor, plini de ură, care vor să ucidă tot ce iese din tipare. Suferise din pricina lor, apoi îi apărase pe toți cei la care ținea de urgia proștilor înfuriați, care vor să pârjolească totul în jur și să rămână cu o lume simplă, plată și urâtă. Să se cocoate pe ea și să se bucure că măcar acum nimeni